

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 5/10
11.03.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Снежане Андрејевић и Стојана Јокића, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву А.т.к. к, Предузећа за ... д.о.о. Б - ТВ А, Б, за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 8 У 10928/10 (2009) од 18.02.2010. године, у предмету одузимања дозволе за емитовање ТВ програма, у нејавној седници већа одржаној дана 11.03.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ УВАЖАВА, УКИДА пресуда Управног суда 8 У 10928/10 (2009) од 18.02.2010. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање. О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба тужиоца А.т.к. к, Предузећа за ... д.о.о. Б - ТВ А, против решења Савета Републичке радиодифузне агенције број 2709/9 од 03.06.2009. године, којим је одбијен његов приговор поднет против решења Савета Републичке радиодифузне агенције број 1661/09 од 03.04.2009. године. Наведеним решењем од 03.04.2009. године у ставу 1 диспозитива је обавезан подносилац овог захтева да измири доспеле обавезе према Републичкој радиодифузној агенцији настале по основу неплаћене накнаде за добијено право за емитовање ТВ програма за регион Града Београда, које на дан 05.02.2009. године износе 20.469.061,15 динара, као и обавезе по основу редовних месечних накнада које доспевају после 05.02.2009. године, а најкасније до 27.04.2009. године или да до 27.04.2009. године достави банкарску гаранцију на наведени износ наплативу на дан 27.06.2009. године. У ставу 2 диспозитива истог решења је одређено да уколико подносилац захтева не поступи по ставу 1, истом се одузима дозвола Републичке радиодифузне агенције за емитовање ТВ програма за регион Града Београда број 12/2006 од 20.11.2006. године са даном 28.04.2009. године, а пре истека времена на које је издата и налаже му се да од дана престанка важења дозволе 28.04.2009. године обустави емитовање ТВ програма на региону Града Београда, под претњом принудног извршења. У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом на основу члана 49. став 2. тачка 3. и став 3. Закона о управним споровима, подносилац истиче да је и приговором против првостепеног решења и тужбом у управном спору против другостепеног решења оба решења побијао због повреда правила поступка и повреде закона, али Управни суд у побијаној пресуди није оценио ни један од тужбених навода. Наводи тужбе се односе на следеће: у ставу 1 диспозитива првостепеног решења решено је у ствари за коју је управни орган апсолутно стварно ненадлежан и питање надлежности је постављено у управном спору, али није решено; диспозитив првостепеног решења је нејасан и неодређен и првостепено решење је донето на основу прописа који не производе правно дејство; Савет ПРА није надлежан за спровођење управног поступка и доношење одлука у спорном облигационом односу; на дан доношења првостепеног решења није наступио разлог предвиђен одредбом члана 61. тачка 9. Закона о радиодифузији за доношење одлуке о одузимању дозволе, а Управни суд није дао разлоге због којих налази да је услов наступио дана 28.04.2009. године, када ни првостепеном ни другостепеном одлуком управног органа та чињеница није утврђена; по члану 62. став 8. Закона о радиодифузији емитер је дужан да изврши коначну одлуку Савета о одузимању дозволе, а на дан 28.04.2009. године одлука Савета није била коначна, јер је постала коначна дана 17.07.2009. године када је пуномоћник странке примио одлуку по приговору, који одлаже извршење решења. ПРА никада није донела пропис из члана 66. став 7. Закона о радиодифузији, па ни Одлука о висини накнаде за емитовање радио и ТВ програма, ни појединачна решења донета на основу те Одлуке не производе правна дејства, јер нису донета на законом предвиђен начин и у законом прописаном поступку. Са наведених разлога, детаљно образложених у захтеву, предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и укине или преиначи побијану пресуду тако што ће уважити тужбу и поништити оспорено решење.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев дозвољен и основан. Из списка предмета произлази да је и првостепено и другостепено решење донео исти орган - Савет Републичке радиодифузне агенције, а на основу, између осталих прописа, чланова 61. став 1. тачка 9. и 62. Закона о радиодифузији ("Сл. гласник РС" бр. 42/02... 41/09). Чланом 62. став 5. наведеног Закона је прописано да емитер коме је одузета дозвола за емитовање програма има

право да, у року од 8 дана од дана достављања одлуке Савета, Савету поднесе приговор, а ставом б. истог члана закона је прописано да приговор одлаже извршење одлуке. То значи да је Законом о радиодифузији предвиђена надлежност истог органа за одлучивање по приговору. Чланом 216. Закона о општем управном поступку је прописано да се за решавање у другом степену не може утврђивати надлежност у оквиру органа који је у управној ствари решавао у првом степену. Стога, Врховни касациони суд налази да решавање Савета Републичке радиодифузне агенције по приговору поднетом на основу члана 62. став 5. Закона о радиодифузији представља једностепено одлучивање, јер је о приговору одлучивао исти орган који је донео и првостепено решење, а не неки други непосредно виши орган. Према томе, приговор се не може сматрати жалбом, као деволутивним правним средством у управном поступку, па ни одлука по приговору другостепеним управним актом без обзира што се Савет у уводу оспореног решења позива на одредбу ЗУП-а која се односи на поступак по жалби. Чланом 49. став 1. Закона о управним споровима је прописано да против правноснажне одлуке Управног суда странке и надлежни јавни тужилац могу да поднесу Врховном касационом суду захтев за преиспитивање судске одлуке. Чланом 49. став 2. тачка 3. истог Закона је прописано да захтев може да се поднесе у стварима у којима је у управном поступку била искључена жалба. Са тих разлога, дозвољен је захтев за преиспитивање судске одлуке, поднет на основу члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, против правноснажне одлуке Управног суда донете у управном спору о оцени законитости одлуке Савета РРА по приговору.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је закључио тужени орган да су се стекли законом прописани услови за престанак важења дозволе пре истека времена на које је издата, јер тужилац ни после опомене број 606/09 од 17.02.2009. године није измирио обавезу по основу накнаде у износу од 20.469.061,15 динара. По оцени Управног суда, оспорено решење је донето у поступку у коме није било повреде правила поступка, на основу потпуно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену материјалног права.

Међутим, према налажењу Врховног касационог суда, основано се наводима захтева указује да Управни суд у побијаној пресуди није оценио ниједан навод тужбе, чиме је повредио право подносиоца овог захтева на образложену судску одлуку, као елемент права на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Сагласно наведеној одредби члана 32. став 1. Устава Републике Србије постоји обавеза судова и других државних органа и организација којима су поверена јавна овлашћења да, између осталог, образложе своје одлуке. Судови имају дискрециону оцену у вези с тим које ће аргументе и доказе прихватити у одређеном предмету, али истовремено имају и обавезу да образложе своју одлуку и наведу јасне и разумљиве разлоге на којима су ту одлуку засновали, а у побијаној пресуди се само наводи да у поступку нису учињене битне повреде поступка и да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Подносилац захтева је у поднетој тужби, што понавља и у захтеву, детаљно указао на повреде правила поступка и повреде закона у односу на одлучне чињенице које су од значаја за доношење правилне и законите одлуке у овом управно-судском поступку, које је Управни суд морао да оцени у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима. То су, поред осталог, наводи о апсолутној ненадлежности органа, о нејасном и неодређеном диспозитиву решења, о примени члана 61. тачка 9. и члана 62. тачка 8. Закона о радиодифузији и утврђеном чињеничном стању на дан доношења оспореног решења од кога зависи и примена свих материјално правних одредаба, а у вези са околностима када је одлука Савета постала правноснажна. Тиме што је пропустио да оцени наводе тужбе Управни суд је подносиоцу овог захтева ускратио право на образложену судску одлуку, па је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 55. став 3. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву и предмет вратио Управном суду који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.